VSRS Sklep I Up 129/2020

ECLI:SI:VSRS:2020:I.UP.129.2020

VRHOVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: VS00038404
Datum odločbe: 30.09.2020
Opravilna številka II.stopnje: UPRS Sklep I U 377/2020
Senat: Peter Golob (preds.), Marko Prijatelj (poroč.), Nataša Smrekar
Področje: PRAVO VIZUMOV, AZILA IN PRISELJEVANJA - UPRAVNI SPOR
Institut: mednarodna zaščita - zavrnitev prošnje za mednarodno zaščito - pravni interes za tožbo v upravnem sporu - samovoljna zapustitev azilnega doma po izdaji odločbe - pomanjkanje pravnega interesa - zavrženje tožbe - zavrnitev pritožbe
Zveza: ZMZ-1 člen 50, 50/2, 50/2-2, 89. ZUS-1 člen 36, 36/1, 36/1-6

Jedro

Samovoljna zapustitev azilnega doma v času po izdaji odločbe vpliva tudi na vodenje upravnega spora, ki teče na podlagi tožnikove tožbe zoper izdano zavrnilno odločbo o prošnji. Tudi v tem primeru tožnikovo ravnanje kaže, da je prenehal njegov namen počakati na sodno odločitev, ki bi lahko bila v njegovo korist, s tem pa tudi, da izpodbijana zavrnilna odločba očitno ne posega več v njegovo pravico, ki jo je uveljavljal v prošnji za mednarodno zaščito.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani sklep.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom na podlagi 6. točke prvega odstavka 36. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) zaradi pomanjkanja pravnega interesa zavrglo tožnikovo tožbo, vloženo zoper odločbo toženke, št. 2142-1897/2018/24 (1312-35) z dne 28. 2. 2020, o zavrnitvi tožnikove prošnje za mednarodno zaščito.

2. Iz izpodbijanega sklepa izhaja, da tožnik v času odločanja ne izkazuje več pravnega interesa za vodenje upravnega spora, saj je 13. 7. 2020 samovoljno zapustil azilni dom v Ljubljani in se vanj ni vrnil.

3. Tožnik (njegov pooblaščenec) je zoper navedeni sklep vložil pritožbo. Pooblaščenec pojasnjuje, da mu je tožnik po elektronski pošti 28. 7. 2020 sporočil, da je še v Ljubljani, tožnikovega odgovora o tem, kje se je tožnik nahajal v času od 13. 7. do 21. 7. 2020, pa ni prejel.

4. Toženka v odgovoru na pritožbo poudarja, da tožnikovo elektronsko sporočilo z dne 28. 7. 2020 ne

predstavlja nobenega dokaza, da se tožnik res nahaja v Ljubljani oziroma v Sloveniji, tožnik pa tudi ni izkazal, da je njegova zapustitev azilnega doma posledica okoliščin, na katere sam ni mogel vplivati.

5. Pritožba ni utemeljena.

6. V zadevi ni sporno, da je tožnik po izdaji zavrnilne odločbe o mednarodni zaščiti samovoljno zapustil azilni dom in se vanj ni vrnil v treh dneh. S tem je nastal položaj, primerljiv tistemu, ki ga za čas do izdaje odločbe ureja Zakon o mednarodni zaščiti (v nadaljevanju ZMZ-1) v drugi alineji drugega odstavka 50. člena in v skladu s katerim se šteje, da je tožnik umaknil prošnjo za mednarodno zaščito. S svojim ravnanjem je namreč izkazal, da ne namerava počakati na odločitev o prošnji in da zato pri njej ne vztraja.

7. Čeprav ZMZ-1 tega izrecno ne ureja, samovoljna zapustitev azilnega doma v času po izdaji odločbe vpliva tudi na vodenje upravnega spora, ki teče na podlagi tožnikove tožbe zoper izdano zavrnilno odločbo o prošnji. Tudi v tem primeru tožnikovo ravnanje kaže, da je prenehal njegov namen počakati na sodno odločitev, ki bi lahko bila v njegovo korist, s tem pa tudi, da izpodbijana zavrnilna odločba očitno ne posega več v njegovo pravico, ki jo je uveljavljal v prošnji za mednarodno zaščito.1 Poleg tega imajo prosilci za mednarodno zaščito v postopku ne le pravice ampak tudi obveznosti, med drugim biti vedno dosegljiv pristojnemu organu, se odzivati na njegova vabila in se podrejati njegovim ukrepom (89. člen ZMZ-1). Tako je Ustavno sodišče v sklepu Up-3936/07 dne 4. 7. 2008, na katerega se sklicuje sodišče prve stopnje, ob sklicevanju na enako določbo 88. člena prej veljavnega Zakona o mednarodni zaščiti navedlo, da se mora prosilec za azil do pravnomočnosti odločitve o prošnji oziroma v primeru vložitve ustavne pritožbe do končne odločitve o njej ravnati v skladu z določbami zakona, torej tudi izpolnjevati dolžnosti, ki mu jih zakon nalaga. Ustavno sodišče je v omenjenem primeru zaradi samovoljne zapustitve azilnega doma, v katerega se pritožniki v treh dneh niso vrnili, sklepalo, da očitno nimajo več namena prositi za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji in da zato ne izkazujejo pravnega interesa za nadaljevanje postopka z ustavno pritožbo, ki jo je zavrglo.

8. Pritožbe ne more utemeljiti niti pojasnilo tožnikovega pooblaščenca, da naj bi mu tožnik po elektronski pošti 28. 7. 2020 sporočil, da se še vedno nahaja v Ljubljani, kar samo po sebi niti ničesar ne dokazuje. Po drugi strani odgovor Urada vlade RS za oskrbo in integracijo migrantov z dne 28. 7. 2020 (ki ga je v spis priložil tožnikov pooblaščenec) potrjuje, da je tožnik azilni dom v Ljubljani brez dovolilnice zapustil 13. 7. 2020, njegovo nahajališče po tem datumu pa ni znano.

9. Ker ostale pritožbene navedbe za odločitev niso pomembne, niti niso podani razlogi, na katere mora Vrhovno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijani sklep (76. člen v zvezi z drugim odstavkom 82. člena ZUS-1).

---

1 Primerjaj npr. sklepe Vrhovnega sodišča v zadevah I Up 92/2013 z dne 21. 3. 2013, I Up 470/2012 z dne 10. 10. 2012, I Up 300/2013 z dne 29. 8. 2013, I Up 116/2016 z dne 5. 5. 2016 in I Up 316/2016 z dne 30. 11. 2016.

Datum zadnje spremembe: 26.10.2020